

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Четвер, 3 грудня 1981 року

№ 145 (3029)

Ціна
2 коп.

ЗІЗДАМ
КОМСОМОЛУ —
ГІДНУ ЗУСТРІЧ

НАЙПЕРША

Колгосп «Аврора» — один з найкращих у районі по надоях молока. Серед молодих доярок найпершою треба назвати групкомсорга молочного-варної ферми № 1 Любов Пічкур. Дбайливо доглядає вона своїх вісімнадцять корівок, вчасно годує, завжди вони в неї охайні. І корови віддають свій господарині жирним молоком. Сьогодні від кожної молодий комуніст надає в середньому по десять кілограмів молока. А з початку року Любов Пічкур отримала вже близько трьох з половиною тисяч кілограмів від кожної удійної.

Ю. ЛУЧИНСЬКИЙ.
Вільшанський район.

Галина СЕДОВА — оператор машинно-лінійної станції обчислювального центру облстатуправління. Виробничу норму комсомолка постійно виконує на 150 процентів.

Фото В. ГРИБА.

КОР.: Микола Пантелі-йовичу, ні для кого не секрет, що проблема перевезення пасажирів у місті Кіровограді стоїть гостро. Як нині справи з її вирішенням?

М. К.: За останній рік у цьому напрямі зроблено багато. Особливу увагу ми звернули на «півкоші» перевози, тобто, на той час, коли люди їдуть на роботу чи з роботи. Завернемось до цифр. Раніше за 15 хвилин (із 7.45 по 8.00 ранку) маршрутні автобуси мали перевозити 40 тисяч чоловік. Таке навантаження було їм не під силу, внаслідок чого багато людей спізнивалось на роботу, автобуси були перевантажені, частіше ламалися (значить, зменшувалась кількість їх на маршруті), а це ще більше ускладнювало становище.

Ми спільно з міськвиконкомом та керівниками підприємств провели дослідження: коли, куди, звідки, яким транспортом і скільки їде пасажирів. Результати показали, що основне навантаження припадає на якихось півгодини (із 7.30 до 8.00), решту ж часу з шостої по десяту годину автобуси їздили напівпорожні. Отже, виникло питання: як вирівняти криву перевозок? І вихід було знайдено. Згідно з постановою міськвиконкому № 18 від 5 травня 1981 року 72 організації змінили час початку роботи. Внаслідок цього 94-тисячний потік пасажирів розподілився рівномірно.

КОР.: Що, на вашу думку, необхідно зробити для того, щоб значно поліпшити обслуговування пасажирів?

М. К.: Перш за все вдосконалити маршрути. Наведу такий приклад. На 31-му маршруті з 6 до 8

години ранку завантаження автобусів у напрямі села Заведівки, а на паралельному 23-му навпаки — в бік центру міста. Було б непогано закріплювати ці два маршрути. Але для цього необхідно побудувати місток через річку Сугоклюю, це вимагає часу, коштів, а на даний час скоєв роботу транспорту.

встановити такі рамки: посередині маршруту. Це дасть можливість контролювати рух автобуса на всьому проміжку. На даний час ЦДС обслуговує 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 17, 18 і 31 маршрути.

КОР.: Скажіть, будь ласка, а як ви ставитесь до нашої публікації «Автобус за призначенням»?

Слово за Вами, директоре

ОБЛИЧЧЯМ
ДО ПРОБЛЕМИ

Кілька місяців тому наша газета надрукувала матеріал «Автобус за призначенням», у якому йшлося про те, що часто у години пік на зупинках скупчуються дуже багато людей, а в цей час мимо проїжджають зовсім порожні автобуси із табличками «На замовлення». Наш кореспондент зустрівся з начальником пасажирської служби, заступником начальника обласного управління автотранспорту Миколою Пантелієвичем Котенком і мав з ним розмову.

КОР.: Микола Пантелі-йовичу, чи не здається вам, що ми інколи підімною поняття диспетчер-появляються обліковець? Аж диспетчер — це хазяїн маршруту, він повинен корегувати рух автобусів, а не відмічати кількість рейсів.

М. К.: Справді. Раніше саме так і було.

Тепер же відкрито центральну диспетчерську станцію. Управління рухом автобусів у місті ведеться з одного приміщення. В обох кінцях маршруту змонтовано спеціальні рамки. Водій під'їжджає під рамку, вмикає перевертний пристрій і доповідає диспетчерові, що прибув на такий-то пункт. Кожна рамка закодована. Водій не може доповісти з одного пункту, ніби прибув в інший. Думавмо

М. К.: Матеріал потрібний. Повинен сказати, що ми вже маємо деякі успіхи у справі використання службових автобусів для перевезення пасажирів у попутному напрямку. Автобуси закріплено за певними маршрутами, водіям доведено план. Щомісячний прибуток становить 900—1100 карбованців. Думаю, що це не межа. Але вся біда в тому, що в нашому підпорядкуванні знаходиться 48 автобусів, які ми здаємо в оренду. Але є ще близько чотирьохсот службових автобусів, які належать підприємствам. Влітку ми отримали листа з Ради Міністрів УРСР за номером 10402/44 від 18 серпня цього року. Нашому управлінню спільно з деякими іншими установами

пропонувалося провести перевірку використання автобусного парку підприємств і подати свої пропозиції щодо шляхів поліпшення роботи. Управління автомобільного транспорту разом з державтоінспекцією та міським фінансовим відділом провели такі перевірки і дійшли висновку, що вико-

ристання автотранспорту підприємств практично не контролюється. Візьмемо для прикладу автобазу № 11. Із 19 автобусів підвозили пасажирів у попутному напрямку лише 2, та й то гроші за проїзд водії клали у власну кишеню.

Ми бачимо два шляхи вирішення проблеми:

Забрати в своє розпорядження автобуси, які належать підприємствам. Але для цього потрібно мати матеріальну базу. У нас же є один автобусний парк, який розрахований на 200 машин. Щоб якось розмістити наші 358 автобусів, ми відкрили у місті кілька стоянок відстою. Отже, такий варіант не підходить. Залишається таке: хай директори підприємств і організації запропонують свої послуги. Ми готові допомогти, чим зможемо. У такий спосіб вирішилося б дві проблеми: 1) розвантажився б міський транспорт; 2) значно зросла б ефективність використання автобусного парку підприємств.

Розмову вів
В. АФАНАСІЄНКО.

Гайворонський район:

В навчанні і праці — мужніти й творити

Робітничу честь. Честь хліборобська. У чому вона? Для людини, котра тільки вступає в життя, це не риторичне запитання. Мало лише говорити про це. Треба дати людині можливість відчувати гордість за свою справу. Аж від цього залежить світогляд, життєва позиція.

У районі стоїть на обліку 5206 членів ВЛКСМ. 2264 з них — учні. Тобто ті, хто завтра стане до трудових лав. Учнів їм у передовиків виробництва, молоді ініціативні, завзяті.

Тут ми торкнулися ще однієї важливої теми — відповідальності молодих працівників за доручену справу, прагнення їх до вдосконалення майстерності, якій немає меж. Те, що вчора здавалося надзвичайно складним і недоступним, сьогодні стає прохідним етапом...

Так, вчиться є в кого. Високих рубіжів у праці досягли молоді доярки Магда Савченко і тракторист Микола Гуцал з колгоспу «Мир», електрослюсар Анатолій Загоріло з Гайворонського тепловозного депо, шофер райлісгосптехніки Микола Гуйван та багато інших. Вторинували дорогу до комсомольських організацій ветерани активісти районної ради ветеранів комсомолу В. П. Волхонський, І. Г. Літчук, М. З. Корчак та багато інших. Щедро передають молодим свій багатий виробничий досвід.

Вчиться є де. В Гайвороні діє міхнікільний навчально-виробничий комбінат, де юнаки й дівчата району одержують навички самостійної роботи. У районній газеті «Вогні комунізму» публікувалася сторінка трудового виховання «Трудовий старт», котра стала колективним організатором навчального процесу. Веде її кандидат педагогічних наук А. Б. Решіт.

Кузнецю молодих трудових кадрів стали комсомольська організація Завалівського графіт-комбінату, де секретарем комітету ЛКСМУ Наталка Сич, комсомольсько-молодіжний колектив імені XXV з'їзду КПРС з електроапаратної діль-

ниці тепловозремонтного заводу, тракторна бригада колгоспу «Мир».

Вміє молодь району працювати, вміє й відпочивати. Поряд з цінними виробничими ініціативами в перинних комсомольських організаціях народжується чимало починань по організації дозвілля, проведенню спортивних заходів тощо. Так, недавно колективові механічного цеху тепловозремонтного заводу, де більшість робітників — комсомольці, було доручено відповідальну справу — освоєння випуску шестерень еластичної передачі тепловозів. І вони успішно справляються з цим завданням.

У заводській спартакіаді хлопці з механічного цеху цього року виборили перше місце. Спорт багатством став добрим помічником у роботі.

Говорячи про дозвілля, слід згадати про клуб комсомольської пісні, організований трохи більше року тому з ініціативи комсомольців районного відділу культури. Великою популярністю в районі користується вокально-інструментальний ансамбль «Темп» Гайворонського сільсько-професійно-технічного училища № 5. Нещодавно він став лауреатом першого обласного огляду ВЛ професійно-технічних училищ.

Серед найважливіших справ гайворонської комсомолки — збирання матеріалів з історії комсомольської організації району, яке здійснюємо спільно з радою ветеранів комсомолу. Вже зібрано чимало документів, спогадів комсомольців 20-х років котрі впорядковані в 18 художньо оформлених книг.

На минулій районній комсомольській конференції було висловлено чимало критичних зауважень щодо організаційної роботи райкому комсомолу. Ми стараємось їх врахувати в своїй роботі. Є здобутки, але й є умищення. Наприклад, кількість комсомольсько-молодіжних колективів у нас зросла за час, що минув від попередньої конференції з 27 до 31, але вони поки що в своїй роботі не використовують всіх резервів.

Вихід бачимо в природній пропаганді досвіду кращих, вдосконаленні організації праці, посиленні виховної роботи. Готуючись до наступних комсомольських з'їздів, юнаки та дівчата нашого району добиваються нових успіхів у трудовій навчанні. Як і належить комсомольцям.

В. ДЕМЧЕНКО,
перший секретар Гайворонського райкому ЛКСМ України.

«...Підвищувати роль і авторитет членів ВЛКСМ у житті трудових і навчальних колективів, у розв'язанні повсякденних завдань, виявляти більше ініціативи, діяти сміливіше, боротися з формалізмом... Добиватися, щоб життя кожної комсомольської організації було насичене конкретними цікавими справами, відзначалося високою активністю, вимогливістю і принциповістю».

(З документів і матеріалів X Пленуму ЦК ЛКСМ України).

В НАВЧАННІ І

Тваринництво —
ударний фронт

«Попереду в змаганні молодих тваринників іде комсомольсько-молодіжний колектив імені 60-річчя ВЛКСМ молочно-тваринної ферми «Мир», де групкомсоргом Марфа Савченко. Сама вона, до речі, одержала за рік по 3933 кілограми молока на корову».

(З доповіді на минулий, XXII районний комсомольський конференції першого секретаря райкому ЛКСМУ Олександра Пересунька).

Кажу—я, розумію—ми

Мені випала честь бути першою. Чому саме випала честь? Та хоча б тому, що в нашому колективі багато молодих і завзятих дівчат, які, я вважаю, ні в чому мені не поступаються.

У нашому колективі гарно працювати. Я прийшла сюди 14 років тому, не маючи ні досвіду, ні знань, та й не я одна такою була, ми разом вчилися, разом шили до майстерності. Зв'язи хоча б мою подругу Наталку Рогожницю, на початку року вона мене випереджала у змаганні, та і зараз не набагато відстає. Нюху цю у нашому районі ще ніхто не надояв по 5 тисяч кілограмів молока від корови, а ми з Наталкою вийшли на цю цифру. Ні, це не мрія, а реальність, розрахунок. В його основі — тітка організації тваринництва, міцна карюва база, високий рівень племінної роботи тощо.

У вимогливості кожного молодого тваринника до самого себе.

У колективний ентузіазм.

Наш колектив впорався з річним завданням по виробництву молока ще до 7 жовтня, а до 25 листопада виконав план продажу його державі. Це наша конкретна відповідь на рішення XXVI з'їзду КПРС та XXVI з'їзду Компартії України.

А мрії ми теж любимо. І мріі наші про завтрашній день нашого села, про те, якими виростуть наші діти...

М. САВЧЕНКО,
групкомсорг комсомольсько-молодіжного колективу молочно-тваринної ферми колгоспу «Мир».

Коли верстася номер. З Гайворонського райкому комсомолу надійшла радісна звістка: на 30 листопада Марфа Савченко від кожної корови надояла по 5004 кілограми молока. Колектив «Молодого комунара» приєднується до привітань на адресу тваринниці.

Орієнтир—дія

«Назріла необхідність створити на нашому підприємстві вузловий комітет комсомолу, який координуватиме роботу всіх комсомольських організацій».

(З доповіді на минулий районний комсомольський конференції першого секретаря райкому ЛКСМУ).

КОМІТЕТ: НА ПОРЯДКУ ДЕННОМУ

Павло Гришук — секретар вузлового комітету комсомолу Гайворонського підприємства залізничної станції Гайворон створили у себе комсомольсько-молодіжний колектив. А недовго відбулася розмова з хлопцями та дівчатами з дистанції сигналізації і зв'язу. Комсомольські хлопці організувати в себе колектив і комсомольсько-молодіжну зміну. Вже ведеться підготовча робота в цьому напрямі.

Звичайно, все це лише перші кроки. Ще будуть труднощі. І ми до них готові. Вчимося. Мій іншим, якщо торік в організації було лише чотири школи комсомольського політнавчання, то цього року...

КОР.: У ваших планах на майбутнє...

П. ГРИШУК: ...Далі йде згуртування комсомольців навколо активного ядра, основу якого складають молоді комуністи, передовики виробництва. Там, як електрослюсар локомотивного депо Анатолій Загороднюк, як Василь Вігач, Анатолій Пойда та інші.

У планах на майбутнє — активізація соціалістичного змагання, політнавчання, спортивно-масової та культурно-освітньої роботи. Цікавих і корисних справ вистачить на всіх.

П. ГРИШУК: Ми взяли чіткий курс на посилення внутрішньої роботи. Виходили з того, що конкретні зусилля комсомольської організації повинні бути спрямовані на підняття рівня культури, де кожен старший виконує своє доручення.

Нині у нас всі комсомольці стоять на обліку.

КОР.: І як же побудувати свою роботу комітет?

П. ГРИШУК: Ми взяли чіткий курс на посилення внутрішньої роботи. Виходили з того, що конкретні зусилля комсомольської організації повинні бути спрямовані на підняття рівня культури, де кожен старший виконує своє доручення.

Сьогодні на обласній
повірці Гайворонська
районна комсомольська
організація

ПРАЦІ—МУЖНІТИ Й ТВОРИТИ

ГАЙВОРОНСЬКИЙ РАЙОН:

Товариш пісня

«В багатьох комсомольських організаціях нашого району естетичне виховання замикається на вечорах танцювальної естрадної музики...»

(З виступу на минулій конференції секретаря комсомольської організації районного відділу культури Наталії Самусенко).

СЬОГОДНІ І ЗАВЖДИ

Ініціативна група у складі Наталії Самусенко, викладачів музичної школи Лариси Пересунько, Ростислава Сигидюка, Вадима Зеленика і члена партбюро районного відділу культури Володимира Івановського взялася за справу одразу після конференції.

Обдумали все. Оголошили конкурс на кращу назву для клубу. Нею виявилася «Крокуй з нами поруч, пісню!». Провели велику організаційну роботу. І ось перше засідання клубу комсомольської пісні.

Співає Іра Фот — ми її називаємо «наш соловейко». Вона бачиться у восьмому класі міської середньої школи № 5. Людмила Музика, працівниця районного Будинку культури, читала вірші про революцію, про комсомол. Дев'ятикласник Михайло Сидоренко, робітник Олександр Сиромовкін... Таких ентузіастів у клубі багато.

Клуб «Крокуй з нами поруч, пісню!» — не просто оригінальний. Він сильний тією силою, яка підіймає комсомольців минулих поколінь в атаку на фронті, яка виручала їх у важкі хвилини боротьби за нове, соціалістичне в побуті і у виробництві. Пісні клубу — це пісні, пронесені в комсомольських серцях крізь довгі роки. І наше покоління прийняло їх, як естафету.

Л. ПАНЧЕНКО.

м. Гайворон.

ТВОРЧИСТЬ

У слів «творити» і «створювати» один корінь. Так само з одного кореня — труд хлібороба, робітника і поета. Мабуть, тому кращі виробничники або, як це

кажуть, творці матеріальних благ Микола Гуцал та Надія Нудьга відчують себе в душі трохи поетами. Адже творчість стала їхнім постійним супутником у роботі.

На знімках: секретар комсомольської організації Сальківського цукрозаводу сатураторниця Надія Нудьга; Василь Цим-

БАЛ, учень СПТУ № 5, Ленінського стипендіат комсомолу (вгорі) зі своїм товаришем відмінником навчання Іваном БІЛИКОМ під час практичних занять; групкомсорг КМК тракторної бригади колгоспу «Мир» тракторист Микола ГУЦАЛ.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

Увага: підліток!

«Аналіз свідчить, що рівень правопорушень серед молоді, особливо серед підлітків, зростає повільно. На облі-

ку в інспекції у справах неповнолітніх стоїть 25 підлітків. За 9 місяців цього року вчинено 3 злочини і 11 правопору-

шень з участю 20 неповнолітніх».

(З доповіді на минулій районній конференції першого секретаря райкому ЛКСМУ).

ПІДХІД — КОМПЛЕКСНИЙ

Що штовхає підлітка на правопорушення? З аналізу причин, впливу оточення, психологічних особливостей і нахилів самого порушника починаємо ми розгляд кожної справи. А потім — пошук певних закономірностей.

Результати виявляються інколи досить цікавими. Так, встановлено, що школярі найчастіше стають правопорушниками під час канікул. І, як правило, там, де ніхто не потурбувався про організацію їхнього дозвілля.

За кожною школою району закріпили відповідальних працівників. Комсомольці райвідділу внутрішніх справ здійснюють індивідуальне шефство над підлітками.

При інспекції в справах

неповнолітніх інші працівники громадськості, до якої входить 19 чоловік — вчителі, члени батьківських комітетів шкіл, комсомольські активісти, працівники культстанов, підприємств підприємств, пенсіонери. Рада надає допомогу підліткам у працевлаштуванні, займається пропагандою педагогічних і правових знань серед населення тощо. У цьому році почали практикувати виїзні засідання ради громадськості. Це дозволило залучити до справи широкі кола громадськості.

Операції «Турбота» та «Підліток» проводяться тільки спільно з комсомольськими організаціями підприємств міста та району. Успішно діють 5 оперативних комсомоль-

ських загонів. Добре зарекомендував себе оперативний загін Сальківського (дільничний інспектор В. М. Кот). Оперативники «взяли в роботу» схильних до бешкетів. Правопорушень серед неповнолітніх цього року в Сальківському не було зовсім.

Втім, самі підлітки не лишаться осторонь важливої справи. В школах діють загони юних дружинників. Один з найактивніших — у восьмипісній селі Черемоля.

Хлопці повели активну боротьбу з порушеннями дисципліни, оголосили бій записанням на заняття, прогулам, курінню тощо.

Пожвавилася робота шкільних батьківських комітетів. Заслужовує на увагу досвід роботи батьків-

ського комітету Завалівської середньої школи. Тут взято на облік шість «неблагополучних» сімей. У них ведеться індивідуальна робота. Батьківські патрулі стежать за поведінкою школярів на вулиці, в громадських місцях.

За десять місяців нинішнього року було проведено близько 100 бесід із школярами, учнями СПТУ-5, технікуму. В школах відбулися вечори запитань і відповідей «Підлітку, знай і виконуй закон!», диспут «Людина і закон», «Мораль і право», «Правильно живеш?», «Бережи честь змолоту». У цьому році впроваджено шкільні правові олімпіади. В районі продовжують працювати клуб правових знань «Щит і меч» і кінолекторії «Підліток».

Комплексний підхід, опора на громадськість — саме в цьому бачимо ми основу успіху на шляху до повного викорінення злочинності з нашого життя. — каже секретар комсомольської організації райвідділу внутрішніх справ О. Пересунько. — Кількість правопорушень серед неповнолітніх зведеться до мінімуму. Але це — тільки перший крок.

Н. ГРАБОВЕЦЬКА.

КОРИСТЬ — КОНКРЕТНА

У виставочному залі облпрофради відкрито обласну тематичну виставку робіт молодих новаторів. Девіз експозиції — «Ручний труд — на плечі машин». Виставка організована обкомом комсомолу, обласними радами ВТБР та НТТ і присвячена XXIV з'їздові ЛКСМ України.

«Молоде, та не зелене», — так, можна перефразувати стосовно справ молодих раціоналізаторів та винахідників Кіровоградщини відому приказку. Про це думаєш, коли знайомишся з їхніми роботами.

В експозиції представлено понад 60 робіт ста авторів. Тут можна побачити найрізноманітніші пристрої та механізми — від простих лічильників до найскладніших пристосувань, втілення яких у виробництво дає вагому економію. Приємно відзначити, що більшість авторів не обмежилися лише конструюванням приладів, які допомагають механізувати ручні роботи, а й запропонували конструкції, втілення яких у практику дає можливість зменшити витрату матеріалів, підвищити якість виробів тощо.

Цікава у цьому відношенні робота молодих червонозорівців Олени Жихаревої та Любові Коркач, — говорять голоза обиради ВТБР В. М. Малишев. Використання запропонованого ними перемішувача для приготування розчину поліакриламідного дозволяє значно поліпшити якість цього препарату. Значну економію часу дає використання пристрою для виготовлення манжетів діаметром від 50 до 350 міліметрів. Автор — інженер заводу «Червона зірка» Людмила Понімаренко. Ці роботи, на мою думку, заслуговують високої оцінки, і, можливо, бу-

дуть представлені на республіканську виставку. Результативно працюють молоді винахідники та раціоналізатори Олександрів, Скажіло, Олександрів, Іщенко з розрізу «Морозівський» та Надія Самохвалова з вулгелорозрізу «Бандуриський».

Раціоналізатори обласного гостехніки А. В. Хижняк та В. В. Хижняк запропонували спеціальний пристрій для контролю за якістю обробки внутрішніх діаметрів на металообробних верстатах. Ця робота викликає великий інтерес у сільських механізаторів. До речі, запровадження 25 винаходів та 1010 рацпропозицій молодих новаторів системи обласного гостехніки дало економіч-

ний ефект 850 тисяч карбованців. Цікаві діючі моделі представили на виставці юні винахідники Світловодського ПТУ № 5, Кіровоградського ТУ № 4 і обласної станції юних техніків.

На виставці працює консультативний пункт, де можна одержати поради щодо застосування тих чи інших механізмів.

Кращі роботи молодих новаторів будуть рекомендовані на республіканську виставку.

На знімку зліва: молоді раціоналізатори заводу «Червона зірка» О. ЖИХАРЕВА та Л. КОРКАЧ; інженер обиради ВТБР О. КОБЕЦЬ (крайній зліва) знайомить відвідувачів з експонатами.

Ю. ДНІПРОВСЬКИЙ.

БУРЖУАЗНІЙ ІДЕОЛОГІЇ — БІЙ!

Брехня на коротких хвилях

На цій війні затишшя не буває. Її веде проти нас буржуазна пропаганда. Нариси з ідеологічного фронту, де не припиняється таємне і явне посилання антикомуністів і антирадянчиків усіх мастей на умі, звійшли до книги журналіста-міжнародника Володимира Большакова. Щоб збити чесних лю-

дестивими їм раніше справами.

«Мистецтвознавці» з ЦРУ вперто шукають у соціалістичних країнах «невизначних мистецтв» і «невизначних геніїв». Ученим, письменникам, артистам, художникам і музикантам, особливо початківцям, намагаються втлумачити, що соціалізм нібито заважає

дей з пантелику, на сторінки преси і з ефіру випускають не тільки теоретиків з розряду пачерних антикомуністів, а й найманих писак і радіопіратів, які під оркестровку західних підрихних центрів і спецслужб то войовничо закликають до позалення Радянської влади, то довірчо нашіптують, як її «поліпшити».

І все ж від ідеї «знищити» нас дозволось відмовитись навіть тим, хто хворіє «антикомуністичною паранойєю». А той, хто не викинувся, зламав собі шию. Ця доля спіткала і натхненників збройної інтервенції Антанти, і фашистські орди Гітлера.

1945 року президент США Г. Трумен закликав: «До Росії треба звертатися із залізним кулаком і міцною лайкою». Тепер, коли через строк давності розсекречено документи кінця 40-х — початку 50-х років, стало відомо, що в США було розроблено детальні плани тотальної війни проти СРСР.

Зрозумівши, що «відкинути комунізм» грубою силою не можна, ачорашні «хрестоносці» перетворилися в «коммандос холодної війни». Дрючок їм довелось змінити на перо і мікрофон. Вони відмовилися від «залізної завіси» і почали «наводити мости» з метою експорту конгресової резолюції. В моду стали вводити терміни «психологічної війни». На соціалістичні країни обрушилися потоки західних «духовних цінностей», «чорної», «білої» і «сірої» пропаганди.

У розробці операції «психологічної війни» найбільш активну участь бере ЦРУ. Джеймсом бондом, для яких убивства і змови — звичайна справа, довелось оволодіти новими спеціальностями. Лицарі плаща і кинджала стали активно займатися радіо-пропагандою, туризмом, організацією виставок, виданням книг та іншими не

розквітою їхніх талантів. Робиться все для того, щоб створити «голос із середини СРСР», який відповідале інтересам західної пропаганди.

Визначився у ЦРУ і свій художній смак: так звані «безпредметне мистецтво», «мистецтво для мистецтва». Автор книги знаходить у цьому чіткий соціальний зміст: «Піти у світ підсвідомості, чистої вигадки, абстрактних видів і сновидів — рекомендація, аж ніяк не позбавлена політичного навантаження. Цей духовний гашиш і відключає художника як від того суспільства, в якому він живе, так і від проблем, якіми живе це суспільство».

«Мистецтвознавці» і пропагандисти з ЦРУ та інших західних розвідок із шкіри пнуть, щоб поширити свої духовні «цінності» в соціалістичних країнах. Як відзначається в постанові ЦК КПРС «Про дальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи», імперіалістична пропаганда, з якою тепер відкрито взаємодіє пропаганда пекінських шовіністів та агресорів, безперервно веде шалений наступ на умі радянських людей, прагне з допомогою найзбиточніших методів і сучасних технічних засобів отруїти їхню свідомість наклепом на радянську дійсність, очорнити соціалізм, прикрасити імперіалізм, його грабіжницьку, нелюдську політику і практику. Перекручена інформація і тенденційне висвітлення фактів, замовчування, напіваправда і просто безпардонна брехня — все пускається в хід.

На ідеологічному фронті не буває затишшя... Молодому громадянину нашої Батьківщини треба багато що вивчити для того, щоб уміти відрізати ідеологічного противника в будь-якому маскування, під будь-якою маскою. Великою підмогою у цьому стане книга «Над безоднею у брехні».

В. БОЛЬШАКОВ В. Над безоднею у брехні. Написано з ідеологічного фронту. М., «Молода гвардія», 1981.

А. ЛОПУХІН.
(АПН).

ЗАРУБІЖНИЙ КАЛЕЙДОСКОП

Остання книга

Сіменона

«Це остання книга, яка побачить світ за мого життя», — так сказав французький письменник Жорж Сіменон про свої мемуари, що тільки-но вийшли в паризькому видавництві «Прес де ла Сіте». Таори Сіменона розійшлися по світу 55 мовами. тиражем 500 мільйонів примірників, їх сюжети стали основою для 52 художніх і 309 телевізійних фільмів. Особливу популярність принесли автору історії про комісара Мегре.

«Про мене написано понад 50 монографій, захищено не менше 50 дисертацій в СРСР, Японії, США, Франції та інших країнах», — сказав 73-річний письменник журналістам. — Я вирішив, що маю право сам розповісти про себе, перш ніж піти з життя».

Спогади, за визнанням Сіменона, стали його найголовнішою і найважливішою книгою. Якщо на романи про Мегре він давав собі сім днів, то над мемуарами працював всім місяцем по шість годин щодня. Нова книга — це розповідь про щастя і розчарування, про любов і тривоги, про достаток і прагнення повернутися до тих, кого він називав «маленькими людьми» рідної Бельгії.

Письменник не залишав літературної діяльності, він, як і раніше, працював, але видавати книги більше не мав наміру.

Підставні ван-тоги

Невід'ємною частиною колориту паризького життя давно вже стали художники Монмартра, котрі створюють свої картини прямо на очах перехожих. Але будучи пильні, застерігає легновірних туристів газета «Санді таймс», — серед служилів муз тут нерідко трапляються жерці наживи.

Придивіться, як повільно наноситься маляр на полотно, як надвечір так і лишається недомальованим від церкви Сакро Кер. Тим часом увесь день навколо цього лотиза-мольберта кипить жава торгівлі. Картини йдуть на розхват по ціні від 50 до 700 доларів. Їхні справжні автори, може, ніколи не ступили на Монмартр. Вони створюють ці пейзажі за листівками, а потім продають їх ділкам, які в свою чергу пропонують «товар» ларітцями неопімпісціоністам, котрі «прописалися» тут. У кожній партії обов'язково є кілька незавершених робіт, призначених для мольберта-туристичний, щоб створити образ «народження шедевра».

Зруйнували

«крамницю

старожитностей»

Повідомленням про акти вандалізму англіїцькі не здивували: шороку вони задають шорою в сотні тисяч фунтів стерлінгів. Але це привернуло увагу багатьох. Цього разу напад на зазнала лондонська «Крамниця старожитностей», улюблене місце туристів. Вони приходять сюди не тільки для того, щоб купити сувеніри чи предмети антикваріату, а й просто подивитися на місце описане Ч. Діккенсом у його знаменитому романі «Крамниця, старожитностей».

Як повідомили газети, хулігани нічого не вкрали, але розбили вітрину і практично знищили 200-річні різьблені дерев'яні рами, котрі, як вважають спеціалісти, навряд чи вдасться відновити.

Костюм

за дві години

Кравці Гонконга зазвичай славилися своїм умінням шити швидко. Нещодавно цю репутацію підтвердив Сем Молодий з Коулун (район Гонконга). Дві години шість хвилин було потрібно йому і п'ятьм його помічникам з моменту зняття мірки до видачі готового костюма. Тим самим вони побили рекорд англійських майстрів літ зуміли пошити костюм для члена кабінету міністрів трохи більш як за чотири години. Однак поки що їм далеко до досягнення кравця з Австралії.

(АПН).

«ГАЛСТУК ЧЕРВОНИЙ — ПІОНЕРСЬКІ КОМІСАРИ

ЦЕ НАША ПРИСЯГА»

Нещодавно в Будинку культури «Авіатор» м. Кіровограда відбулося традиційне міське свято — посвячення в піонервожати.

Ця незабутня урочистість багато в чому нагадала збір піонерського загону. Так само лунали слова піонерської присяги, речівки, веселі дитячі пісні, майоріли червоні галстуки... Тільки в ролі юних ленинців того дня виступали старші піонервожати шкільного міста.

Хтось із учасників згаданого торжества робить у педагогіці лише перші, поки що невпевнені кроки, інші не розлучаються з

галстуком піонервожатого ось уже багато років. Але всіх їх об'єднує одне: ставши піонервожатами, вони полюбили роботу з дітьми назавжди. Ось що самі піонерські комісари розповідають про свій вибір:

Олена ДУБІНКА, старша піонервожата восьмичасної школи № 25;

— Як я стала вожакою? Дуже просто. Люблю дітей, школу. Коли сама була ученицею, не помічала, як нелегко бути вчителем чи вожаком. А тепер побачила й зрозуміла: педагог повинен мати талант чарівника, тобто жити еднотчасно у двох світах —

дорослому й дитячому. Навчати нічого дивного, всі ми були дітьми. Та одна річ — згадувати минулі дні, інша — проникнути у внутрішній світ дитини...

Ганна ЯНЧУК, старша піонервожата восьмичасної школи № 29:

— Після закінчення школи вступала до педагогічного інституту, але не пройшла за конкурсом. Тому й вирішила перевірити себе в роботі, яка мені подобається. Ніяк впевнена, що педагогічна нива — це моє покликання...

О. РУДЬКО, громадський кореспондент «Молодого комуніста».

Останні жаринки

Землю присипав перший сніг. Змінювалося все навкруги, посвітлішало, причепурилося. Дрімає у казковому сні ліс під сніговою фатою. Дзвенить тишею повітря. Здається, вся природа заглибилася у якийсь фантастичний сон.

Але що це? На недоторканому білому покривалі якісь знаки. То лісові мешканці залишили тайнопис своїх слідів.

А он щось червоніє на снігу. Підійдіть ближче, і ви побачите рослину з яскраво-червоним, ледь припорошеним снігом листячком. Це герань криваво-червона, лікарська рослина. Її яскраві фарби ще палахкотять на снігу, але незабаром і вони згаснуть під подихом завірюх.

М. НОЖНОВ.

ЗИМОВИЙ ЕТЮД.

На знімку: герань криваво-червона на тлі снігу.

Фото В. БАБИЧА.

Фото М. НОЖНОВА.

РИЖИК

Ця пухнаста рудувато-сіра тваринка з'явилася на подвір'ї старого будинку зовсім несподівано. Вранні з тополі, що росте поблизу дитячого майданчика, почувся пташиний гамір. Горобці зграєю кружляли над шпаківнею, мешканці якої відлетіли у вирій. Із невеличкого отвору фанерного будиночка летіли залишки шпаківневого гнізда, папірці і ганчір'я, яке постигли туди наносити горобці, лаштуючи собі теплу зимівлю.

А потім з'явився і випуваць галасу — невеличка білочка. Побачивши людей, стала наближатися до них. Перебралася на іншу тополію. Глуцьке тільки та-

ринки щільно притискалися до кори і було майже непомітним. Зате пухнастий хвіст вигравав вогнистими спалахами на сонці. Діти і дорослі стали пригощати білку. Вона жадібно їла горішки, сухі фрукти, печиво.

— Дивіться, у неї вся шкірка подерта!

— І лапка розпухла.

Певно, крихітна тваринка вже встигла побувати у кітлах хижаків.

— Рижик, Рижик! — покликав один із хлопчиків. Білка здивовано застигла, а потім обережно зішла на землю і підбігла до хлопчика.

Рижик оселвся у шпаківні. Кожного ранку діти приносили своєму улюбленцю ласощі. Білка брала їх із рук.

Минав час. Рижик під-

ріс. Його тільки стало міцнішим і пружним.

З кожним днем все далі від дому бачили білку люди. Правда, після кожної мандрівки Рижик повертався до старої шпаківні. Та якось він зник. Даремно чекали білку діти, даремно шоранку насипали на голівницю лісові горішки. Білка не повернулася. Певно, набравшись сил, вона вирушила до лісу.

Так ніхто і не довідався, звідки з'явився Рижик у центрі міста і де він тепер. Звичайно, хочеться вірити, що він знайде свій ліс, з якого забрав його якийсь «любитель» природи. І цим самим прирік тваринку на неволю, самотність, численні небезпеки і, можливо, навіть на загибель.

О. СВІТЛА.

м. Кіровоград.

ВАСИЛЬКО ЗАЛИШИВСЯ

В одному з номерів «Молодого комунара» ми розповідали про лелечення Василька, яке врятував учень Панківської середньої школи Новомиргородського району Микола Мицуп.

Що ж було далі, де той пелєка тепер!

На прохання читачів друкуємо розповідь нашого позаштатного кореспондента Миколи СТОЯНА.

...Буслик виріс. Став красенем. Він подовгу задирався на своїх братів і сестер, що літали над лугом. І сам навчився літати, але так і не приєднався до зграї білих птахів з чорними ознаками на крилах. А ті восени відлетіли у вирій.

Василько залишився. З кожним днем ставало холодніше. Заховалися, закопавшись у землю, жабки. Крижаною стала й вода у ставку. Все рідше Ва-

силькові рибку вдавалося спіймати на обід. А чепові йому довелося взагалі змінити своє звичне меню, і хліб, м'ясо, сир, якими став підгодовувати птаха Микола, прийшлися буслику до смаку.

Ночував він у спорожнілому гнізді на високому стовпі, а вранці злігав на подвір'я. Та ночі дошкуляли заморозками, і лелєка почав обживати новий куточок — у теплому сараї біля корови.

А у Миколи тим часом свої турботи — до школи ходити, уроки готувати. Сумно Василькові самому по подвір'ю гуляти, от і став він до свого друга у школу навідуватися. Ходить під вікнами, терпляче чекаючи дзвоника. Під час перерви бігає між галасливою діворою, зачіпає до одного, то іншого. А до себе не дає торкати — удавано гнівається,

шипить і навіть погрожує гострим дзьобом. Та як побачить Миколу, забуває про все — кидається до свого друга і аж підстрибує, так радіє. Не любить тільки, як лунає дзвоник на урок. Тоді діти їдуть у класи...

Історія, яка трапилася з Васильком, виняткова. Відчувши, що не зможуть вигодувати своє численне потомство, батьки-лелєки, підкоряючись сувозим законам природи, виштовкнули своє пташеня з гнізда, таким чином врятувавши від голоду інших лелєчат. Василько міг загинути. На допомогу безпомічному пташу прийшли люди, взяли його до себе. А тепер треба ще й допомогти Василькові повернутися до своїх родичів.

с. Панчеве, Новомиргородський район.

МОРОФЛОТЦІ

СТЕЖКОЮ СТАРШОГО БРАТА

Брати Юра і Сергій Кузьмичі навчалися у Новопразькій середній школі. Їхня мати дуже хотіла, щоб діти були прикладом у праці, поведінці. І вони справді були зразком для інших.

У фізичному гуртуванні виділявся Юра. За це його в школі всі поважали. Він обирався старостою класу. До його слів прислухалися не тільки однокласники, а й молодші школярі. Через його фізичну міцність і сміливість друзі часто пророчили:

— Ти, Юро, неодмінно моряком будеш!

Багато добрих слів заслужували брати-комсомольці: вони завжди робили більше і краще за інших. Трудитися хлопці навчилися з дитинства. Більша частина домашньої роботи припадала на їх долю. Наземні готувалися грядки під городні культури, пізніше прополювали їх, наводили порядок у садібі і біля двору. Завзято мили підлогу, чистили килими, носили воду, а при потребі готували для себе обіди. Мати спокійно почувала себе на роботі, бо знала, що сини в хаті наведуть належний порядок.

Юра лише на один рік старший, але був чи не найбільшим авторитетом для Сергія, котрий згодом пішов Юриною стежиною.

Після закінчення школи Юра вступив до Київського профтехучилища № 8.

Швидко промайнув рік. Висновки призовної комісії підтвердили передбачення друзів Юри: комсомольця назвали у Військово-Мор-

ський Флот. Там Юра Кузьмич мав вирішити ким бути — зв'язником чи водолазом. Він обрав друге.

Більше пір року він навчався в Севастополі. Мати на третьому місяці його навчання поїхала до сина, щоб особисто поздоровити з днем народження та дізнатися про здоров'я і успіхи у навчанні. Там почула, що син готується стати водолазом-глибинником.

Нині Юрій Кузьмич — На Далекому Сході. Як воїн Країни Рад, матрос Тихоокеанського флоту, старанно виконує покладені на нього військові обов'язки. Він часто пише листи матері. За рік їх одержано 58. Та й мати не в боргу перед сином.

ЛИСТ МАТЕРІ

Нещодавно з Нової Праги у Владивосток від матері до сина пішов незвичайний лист. Він був написаний віршем. У відповідь на нього Юра пише матері: «Дорога мамочко! Ваш постичиний лист одержав. Від нього радості моєї немає меж. Я радий, що так яскраво, глибоко і правдиво Ви відчували і показували патріотизм, відвагу і героїзм захисника рідної Вітчизни. Все це справді притаманне радянському воїну...» Потім він писав про себе. А закінчив так: «Ваш лист ми читали всі. Він дійшов до серця наших. Я вже його вичитав напам'ять і зберігаю в нагрудній кишені...»

В цих словах великий зміст. І жінка материнським серцем відчула ідейну зрілість сина, його готовність зробити все для блага свого народу. В потіх цих думок згадала молодшого сина Сергія.

ЗА КОМСОМЛЬСЬКОЮ ПУТІВКОЮ

Сергій теж закінчив Київське технічне училище № 8. До призову в армію вдосконалював і закріплював набуті теоретичні знання в робітничому колективі заводу.

16 жовтня цього року зі столиці республіки у Нову Прагу надійшла телеграма: «Мамочко, з роботи на заводі розрахувався, призначають в армію у морфлот 24 жовтня. Скоро буду дома...»

Безумовно, тоді Сергій не знав місця своєї служби. Але йому хотілося стати з братом поруч.

Зустріч сина з матір'ю була ніжною, теплою.

— Ось мамо, читай!

То була комсомольська путівка. В ній написано: «Комсомолець Сергій Тихонович Кузьмич призначається в ряди Збройних Сил СРСР. Для проходження служби направляється у Військово-Морський Флот на крейсер «Київ».

— Із заводського колективу нас троє, — сказав син.

— Значить, ви заслужили таке високе довіря, — мовила мати.

Вона щиро поздоровила сина і сказала:

— Бажаю тобі і твоїм товаришам доброго здоров'я. Щасливого плавання вам, синочки!

Л. САВІН,
член КПРС, персональний пенсіонер, ветеран Великої Вітчизняної війни.
Олександрійський район.

На приз Кирила Посуняка

І знову в Будинку фізкультури заводу «Червона зірка» зібралися борці класичного стилю, щоб розіграти приз Данила Посуняка. Крім кіровоградців, на борцівські килими вийшли спортсмени Полтави, Жовтис Вод та Миколаєва. Командою перемогли представники секції класичної боротьби обласної ради ДСТ «Трудові резерви», яких тренують

майстер спорту Микола Сушко та влук Данила Герасимовича Володимир Посуняк. Другими були вихованці ДЮСШ обласної «Колоса», третіми — Новоукраїнської ДЮСШ.

У своїх вагових категоріях «золото» здобули М. Кришталь з Миколаєва, кіровоградський авангардист В. Коротюк, представники дитячо-юнацьких спортивних шкіл П. Пили-

пенко, Р. Майданчик, М. Чорний (Новоукраїнка), І. Голович (Світловодськ), О. Ступа (Новомиргород) і трудрезервісти з Кіровограда С. Романов, А. Войнич, В. Дмитрієв, І. Шевченко.

На знімку: трудрезервісти Кіровограда — переможці турніру.
Фото В. ЧЕРЕДНИЧЕННА.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На украинском языке.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського..36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолабораторія — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної — 3-03-53.

Газета виходить у півторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Дмитрової видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глібки, 2.

БК 07333.

Індекс 61107

Обсяг 0,5 друк. арк.

Зам. № 590.

Тираж 54000.